

TERCIÁŘSKÉ LISTY

ŘÍJEN

2016

Zpravodaj MBS SFŘ Plzeň
(Jen pro vnitřní potřebu MBS.)

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (2. 11.)

Vzpomeňme v modlitbě i na naše bratry a sestry, kteří nás nedávno předešli na věčnost – na Jindřišku, Mirka, Aničku ...

Pane, komu ty otevřeš bránu nebeského domova, tomu ji nikdo nezavře. Uved' do svého světa zemřelé, kteří umírali s nadějí na vzkříšení.

Amen.

Františkánskou cestou

Ludvík Milan Kučera, nar. 9. 8. 1946

Když jsem se v létě Milana ptal, zda mu můžu poslat pár otázek do Terciářských listů, vtipně odpověděl, že můžu. To prý ale ještě neznamená, že mi odpoví. ☺ Ale odpověděl. Přesně a věcně, jak se na technika a ekonomu sluší a patří. Ale pod tím technickým popisem slyšíme tlukot františkánské srdce. Milan o věcech nemluví, ale činí. Díky, Milane, za Tvou spolehlivou službu, ať při hospodaření našeho společenství, či u oltáře. Bůh Ti žehnej!

Milane, otázka na úvod – byl jsi dříve křesťan, nebo skaut?

Co pro Tebe skauting znamená? Rozhodně křesťan. Bratři dominikáni měli do porodnice kousek a jejich informace o rodičích byly dobře zpracovány. Takže podle křesťanského listu jsem byl pokřtěn 16. 8. 1946. Skautem jsem se stal o hodně později. Při jednání Občanského fóra se K. Ženíšek, K. Vlachovský a ostatní rozhodli založit (nebo obnovit) středisko Junáka. Chyběl jim hospodář, tak jsem se nabídl a jediné čistě křesťanské středisko v Plzni bylo

zaregistrováno v roce 1989. Jak vyplývá ze skautského zákona i slibu, jde o zachování dovedností a dodržování vzájemné Pravdy a Lásky při výchově mládeže (s dovětkem slibu: „K tomu mi pomáhá Bůh.“).

Tvůj život v kostce, výhry či prohry, rodina, studia, zaměstnání

... Jsem ze dvou dětí. Mám ještě mladší sestru, nyní je již také v důchodu. Narodil jsem se v Plzni, kde žiji pořád. Jak již Lidka psala, máme pět dětí a šest vnoučat. Po ukončení strojnické průmyslovky jsem nastoupil do Škodovky. Tam jsem pracoval jako technolog, v konstrukci a ekonom - cenař. Abych mohl zastávat funkci vedoucího (nebyl jsem v KSČ), musel jsem vystudovat tříletou vysokou školu ekonomickou. Zároveň jsem byl cenovým gestorem cen náhradních dílů a oprav Parních turbín.

Cesta k víře, kdo Tě provázel či přivedl, Tvůj život v církvi

dříve a nyní ... Jak jsem již uvedl, pořád jsem bydlel v Plzni. Ale všechny prázdniny jsem trávil na venkově u babičky a tam se začal s vírou seznamovat. Každou neděli jsme chodili cca 5 km do krásného poutního kostela v Nicově u Plánice. Také ve škole jsem chodil na náboženství, než došlo k jeho zrušení. Další zlom nastal po seznámení s Lidkou, jejími rodiči i sourozenci. Začal jsem aktivně žít ve víře. Nyní se snažím při obnovách a exerciciích zvyšovat své znalosti a náhledy jako akolita.

Proč svatý František a jeho spiritualita? Po příchodu P. Michala Pometla jsme jím - společně s Lidkou - začali být formováni a duchovně vedeni. Ten nám také nabídl vstup do SFŘ. Začali jsme poznávat spiritualitu sv. Františka, ať již při duchovních cvičeních v Roztokách (P. A. Moc), na Loretě u Kapucínů nebo s P. Mazancem. Jak psala Lidka: „Je hezké běhat po světě, koukat a s Františkem děkovat za vše.“

Víme, že jsi byl jedním z ministrů plzeňského bratrského společenství. Jak na tuto dobu vzpomínáš? Vzpomínky na ministrování mohu rozdělit na dvě období. V prvním jsem se zaučoval a tápal, co jak správně udělat, skloubit s řízením od NR a vše uvádět do společenství (děkuji Pavle Ženíškové, naší tehdejší formátorce). Dá se říci, že jsme k sobě měli všichni blíže. Ať to bylo dáno společnými brigádami při zřizování kaple a místností v klášteře nebo nižším věkovým průměrem Pak následovaly návštěvy v Sokolově i Karlových Varech a pozdější rozdělení na dvě společenství. Potom

při již třetím volebním období začalo probíhat takové to vyhoření – přechod k rutinní činnosti.

Nyní jsi již druhé období pokladníkem? Jsme bohatí či chudí bratři a sestry? Jak nakládáme s našimi financemi? Ze zpráv na začátku roku víte, že máme cca plus mínus 10.000 Kč. Nedovedu porovnat tuto částku s jinými společenstvími, ale podle počtu členů zřejmě patříme k těm bohatším. Polovinu této částky zasíláme Národní radě a do Indie. Se zbývající polovinou nakládáme rozumně. Při obvyklém počtu různých výročí a cest na zasedání Národní rady (i úmrtích) nám něco zbývá na nepředvídané náklady.

Z čeho máš radost? Ze života, rodiny jak vlastní, tak i františkánské, z nového biskupa i z nespolehání se na sebe samého. Vše vede k inspiraci sv. Františkem. Naše společenství se začíná opět omlazovat. Hurá! (ajš)

Zamyšlení sestry MUDr. Benigny Jiřiny Křížkové Adopce, nebo pěstounská péče

Tento text jsem nadiktovala své přítelkyni Anežce Janě Pachnerové, protože preferuji adopci před pěstounskou péčí, která je obhajována v Katolickém týdeníku č. 34 z roku 2016.

Pracovala jsem jako primářka oddělení dětské psychiatrie v léčebně Dobřany od roku 1958 do roku 1974. Byl to začátek tohoto oboru. Byl mi přidělen dvoupodlažní dům, v té době se topilo ve všech místnostech a chodbách v kamnech na uhlí a dříví. Kvalifikaci dětské psychiatrie jsem získala až v roce 1964 společně s MUDr. Janem Špicem (já byla pediatr, on psychiatr). Na podkladě této první atestace mi bylo možno dosáhnout po tříměsíčním školení v Lékařském domě v Praze kvalifikace dětského psychiatra. Bylo to první oddělení tohoto druhu, určila jsem je pro děti předškolního věku.

Pracovala jsem také jako soudní znalec v oboru dětské psychiatrie, byla jsem jím určena Krajským soudem v Plzni dne 24. 8. 1964.

Přijímala jsem na oddělení děti, které byly rodiči odmítnuty nebo „zapomenuty“ v Kojeneckém ústavu v Plzni, kde byly do stáří jednoho roku, pak z dětských domovů (nabídla jsem jim konciliární péči pro děti, které nějakým způsobem neprosplávaly). Kolegové pediatři mně posílali děti s různými poruchami vývoje ze svých pracovišť. K práci na oddělení jsem získala dvanáct zdravotních sester, k tomu ještě psycholožku, logopedku, učitelku mateřské školy (kterou jsme tam oficiálně zřídili) a později i sekundární lékařku. U dětí jsme prováděli všechna tehdy možná vyšetření (krevní obraz,

RTG, EEG, sluch, zrak). Začali jsme spolupracovat i s Výzkumným psychiatrickým oddělením v Praze. Zнала jsem se velmi dobře s psychologem doc. Zdeňkem Matějčkem.

Nejprve jsme hledali rodiče umístěných dětí (sociální pracovnice chodila do rodin). Byla – li situace přijatelná, hledali jsme mnohdy pro tyto rodiče i byt a zaměstnání. Po opakované psychoterapii jim mohlo být dítě vráceno a trvale ambulantně kontrolováno.

Jestliže děti neměly perspektivu v psychickém i somatickém vývoji, zřídili jsme pro ně Azylové oddělení v Bystřici u Nýrska (byl to kdysi klášter, pak tam byli vojáci, pak dlouho opuštěná ruina). Za pracovnice jsme získali asi třicet řádových sester de Notre Damme, které v té době pracovaly v továrnách, a po úpravách domu se o tyto děti velmi dobře staraly.

Pak nám zůstaly děti, které měly dobrou perspektivu vývoje a nikdo z rodičů se o ně nechtěl starat. Možnost adopce byla:

1. když rodiče podepsali souhlas s adopcí
2. když tři roky neprojeví žádný zájem, neposílali žádné peníze (ani pozdrav dítěti)
3. když nebylo možno to ani to, žádali jsme u soudu zbavení rodičovských práv

S mnoha adoptovanými dětmi nebo s jejich adoptivními rodiči jsem udržovala kontakt (písemně, návštěvou nebo ambulantně) až do roku 2002 (od té doby prakticky nevidím). Ale ještě v současné době se některé děti i jejich rodiče ozvou. Do adopce jsem celkem dala 199 dětí. Z nich 20 vystudovalo vysokou školu.

V roce 1974 jsem musela ze svého pracoviště odejít, protože jsem nebyla v KSČ ani jsem se jinak politicky neangažovala. Čtyřicet let jsem byla sledována STB, mnohokrát povolávána k výslechům. Hledali důvod k ukončení mé práce na léčebně a použili, že jsem v určité době nechodila do závodní jídelny (měla jsem operované ledviny). Chtěli mě obvinít, že jsem se stravovala s pacienty, a tím rozkrádala socialistický majetek. Dále psali propuštěným pacientům, zdali jsem od nich někdy přijala nějaký dárek (pacienti mně tento dopis poslali domů). Také mě chtěli obvinít, že kradu morfium, užívám ho, a proto že jsem tak aktivní (morfium je na uklidnění a nikoliv na aktivitu!). To všechno jsem se dozvěděla, až když jsem už byla z Dobřan propuštěna. K ukončení mé práce došlo až po zákazu kontroly propuštěných dětí, jež mi nařídil ředitel, který předtím doporučoval primářům oddělení, aby si „jako závazek“ dělali kontrolu propuštěných pacientů. Když jsem mu řekla, že kontroluji každého

propuštěného pacienta, zakázal mi to, protože to prý narušuje moji práci. To byl konečný důvod mého propuštění.

Dětské psychiatrické oddělení v Dobřanech, které jsem založila, v současné době přijímá děti do 15 let a je tam zřízena základní škola.

Závěr: Děti jsem nechtěla dávat do pěstounské péče, protože mnozí rodiče zneužívali finance určené pro děti. (ajp)

Jak to bylo s naší účastí na kurzu Rút.

My jsme totiž vůbec neměli v úmyslu se kurzu zúčastnit. Dlouhý čas jsme byli přihlášení na diecézní exercicie, které měly následovat po kurzu Rút. Ale Duch svatý vane ... Maruška z Koinonie nás oslovila na dobřanské svatovítské mši, zda se nechceme kurzu zúčastnit. Nechali jsme si čas na rozmyšlenou a po dvou týdnech jsme se jí opatrně dotázali, zda si skutečně myslí, že kurz je určen naší věkové kategorii, když jsme spolu již 32 let a sdílíme víru. Maruška nás s temperamentem jí vlastním ujistila, že nejenom ona, ale i Otec Alvaro a Otec Francesco se domnívají, že je pro nás kurz vhodný. Už se nedalo odmítnout, ale na kurz jsme přijeli s velkými rozpaky. Brzy jsme ale zjistili, že nejsme nejstarší, a i když mladá a střednědobá manželství převládala, uvědomili jsme si, že kurz se svým obsahem dotýká univerzálně všech manželských párů, a možná ještě více těch, kde už se vše jaksi „zaběhlo“. Svobodně jsme se zdrželi některých animací, ale skvělé Alvarovy přednášky se skvělým Martiným tlumočením, dynamiky i sdílení mužů a žen nás přiměly k novým pohledům, srovnáním a zamyšlením nad naším vztahem. Eucharistie, společné stravování, ale i úklidy a mytí nádobí, přípravy tzv. shrnutí a další společné aktivity nám dovolily poznat nové přátele i z jiných diecézí. Velkým obohacením kurzu byla účast celých rodin (to z exercicií neznáme), děti – obzvláště ty nejmenší – dodávaly celému kurzu osobitý, rodinný ráz a skutečně jsme spatřili dotek Boží na křesťanských rodinách. Máme srovnání a není samozřejmé, jak klidně a harmonicky vše fungovalo. Závěrečná obnova manželských slibů s Otcem biskupem Tomášem a s využitím Rútiných slov „Kamkoli půjdeš, půjdu, kdekoli zůstaneš, zůstanu...“ pro nás nebyla formalitou.

Letošní dvoutýdenní dovolenou jsme strávili jen „za rohem“ v Liticích, ale nelitujeme. ☺ Na rozdíl od obvyklých rekreací jsme zrelaxovali nejenom tělesně a psychicky, ale především duchovně. Moc děkujeme za přívětivé přijetí, dobře připravený program, jeho

radostné provedení a vysoké nasazení všech. Maruško, díky, žeś nás přesvědčila. (tdš + ajš)

**Paulus Terwitte: Bohatství prostého života
(Inspirace svatým Františkem)**

(Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2014, str. 51 – 56)

**Cvičit se v pozornosti vůči dobru
Dávat hříšníkovi sílu k obrácení**

Kapitola 7

Jaké pokání má být ukládáno bratřím, kteří se provinili

Řehole sv. Františka: „Ať se ministr nehněvá ani nerozčiluje pro něčí hřích, protože hněv a rozčilování jsou překážkou lásky v nich i v druhých.“

Chudoba a pokání jsou rovnocenní sourozenci. Chudoba znamená přitakat, že jsme odkázáni jeden na druhého a souhlasit s životem, který vědomě nechce mezi sebe a druhého člověka nic stavět. Pokání je postoj, kdy se neustále obracíme k bohatství vztahů, do něhož podle pohledu Františka jsou vsazeni Bohem všichni lidé. Výraz „obrátit se“ je překladem výrazu „činit pokání“ a znamená zaměřit se na nabídku vztahu, který nám nabízí Bůh. Bůh nabízí vztah každému člověku. Bůh je všechno bohatství, které potřebujeme.

Ale z našich charakterů nelze odstranit stále se vracející lidský sklon starat se sám o sebe. Posléze pak přichází naše postupná rezignace vůči Boží štědrosti. Začne nám připadat, že Bůh je k druhým štědřejší, a tak postupně rezignujeme a postupně se vracíme k povrchnosti a k lhostejnosti vůči druhým, s heslem v srdci: „Já k životu nikoho nepotřebuji.“ Ten, koho se to týká, sedí v pekle a možná ho přitom považuje za nebe. Nechat takového člověka, který nenaslouchá, člověka, který si nechce dát pomoci, nechat takového člověka dál žít ve společenství a vycházet mu vstříc, je umění, které učil sv. František bratry. František učil bratry neztratit důvěru v dobro.

František píše ministroví: „Podle toho chci poznat, že miluješ Pána a mne ..., že nebude ani jeden bratr, i kdyby se dopustil nejtěžšího hřichu, že by ... odešel bez tvého slitování, pokud slitování hledá ...“ (List ministroví Fr. Pr. I. str. 65)

Není třeba se rozčilovat nad někým, kdo by mohl poškodit pověst společenství, protože tam, kde neexistuje žádný nárok na vlastnictví, není nutné dbát na to, aby vypadalo hezky. Takový postoj však předpokládá chovat se skutečně jako chudí. Cesta v rámci františkánského bratrství je ustavičným procesem radosti z toho, že

jsme spolu, a zároveň procesem utrpení, že jsme rozdělováni tím, co v nás každý den začíná (lidská povaha). Jde o to, abychom zůstali ve hře vztahů, v níž je Bůh sám dostatečnou mírou, bohatstvím a pokojem. Bůh nabízí vztah každému člověku. Bůh je všechno bohatství co potřebujeme.

Proto se potřebujeme denně cvičit v pozornosti vůči dobru a lidem kolem nás předávat sílu k obrácení.

Ještě přikládám texty z naší řehole SFŘ. Řehole SFŘ se liší od kapucínské řehole slovy, nikoliv však duchem:

Řehole (hlava I/13): Jako [nebeský] Otec spatřuje v každém člověku rysy svého Syna, který je první z mnoha bratří a sester, ať i sekulární františkáni přijímají všechny lidi pokorně a laskavě jako dar od Pána [23] a jako Kristův obraz. Smysl pro bratrství ať v nich vytváří radostnou ochotu přibližovat se ke všem lidem, zvláště nejmenším. Ať se pro ně snaží vytvořit životní podmínky důstojné tvorů vykoupených Kristem.

Generální konstituce – kapitola **Poslové radosti a naděje:** (čl. 26/2) V bratrském společenství ať bratři a sestry podporují vzájemné porozumění a pečují o to, aby atmosféra jejich setkávání byla přátelská a radostná. Ať se také navzájem povzbuzují v dobrém. (čl. 32/1) Ministři a členové rad ať podporují a žijí ducha i realitu společenství mezi bratry a sestrami, mezi různými bratrskými společenstvími a mezi bratrskými společenstvími a františkánskou rodinou. Především ať jim leží na srdci pokoj a smíření uvnitř bratrského společenství.

K zamyšlení:

- Jak podle tebe spolu souvisí chudoba, pokání a obrácení se?
- Jak nám chudoba a pokání může pomoci hledat dobro v našich bližních?
- Jak toto uplatnit pro bratrská společenství nejen u terciářů? (flk)

Náš kalendář

27. 10. Sdílíme se (se sv. Klárou): filmový čtvrtek – oscarový film Zvony od sv. Marie (USA 1946), film volně navazuje na film Farář u svatého Dominika; 17.00 – sraz před PMN; G: flk

3. 11. Modlíme se (se sv. Antonínem) - 16.00: formační příprava nových bratří a sester; 17.00: společná modlitba v kapli; pak ve farním sále debata nad četbou - téma: Pomáhat držet stavbu pohromadě (P. Terwitte: Bohatství prostého života); G: fkž

10. 11. Pomáháme (se sv. Anežkou) - návštěva některé ze starších sester; 17.00: sraz před PMN; G: ajš

17. 11. Sdílime se (se sv. Klárou) - filmový čtvrtek – film Křížovatka osudu (USA 2007), jemný a procitěný film o cestách k dobru i v životních krizích; 17.00: sraz před PMN; G: flk

24. 11. Setkáváme se (se sv. Františkem) - 15.30: příprava agapé ve farním sále; 16.00: adorace v kostele NPM, 16.30: mše svatá v kostele NPM, 17.00: - setkání společenství ve farním sále (nešpory, organizační záležitosti, formace, agapé ...); G: ajš (G = *garant*)

Listopadové zamyšlení nad modlitbou sv. Františka s Otcem Bonaventurou: Požehnání bratru Lvovi a Chvály Boha Nejvyššího.

Gaudenter (Radostně)

Hádanka

*Poznáte, kdo nám poslal pozdrav
z lázeňské bahenní koupele?
Na vaše odpovědi čekáme 3. 11. na
modlitebním setkání. Vylosovaný
výherce si může s tímto bratrem /
touto sestrou potřást rukou
(již umytou).*

SLAVÍME v říjnu a listopadu

Profese:

Antonie Jana Vlnařová 6. 10. 1972

Františka Věra Lodrová a Antonie Libuše Světlíková 18.
10. 1993

František Václav Pták 3. 11. 1952

Narozeniny:

Anežka Jana Pachnerová 23. 11. 1959

Glorie Stanislava Chadimová 26. 11. 1961 **55 let**

Blažena Klečatská 28. 11. 1934

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Redakční rada: Pavla Františka Ženíšková, Karel František Ženíšek, Luboš František Kolafa, Milan Ludvík Kučera, Jana Anežka Pachnerová, Jaroslav Antonín Šedivý.

<http://www.mbssfrplzen.estranky.cz/>
<https://www.facebook.com/mbsplzen>